

DVADSIATA ŠIESTA NEDEĽA CEZ ROK B

Vždy keď som s pútnikmi navštívil mesto Kafarnaum, tak som nakoniec ukázal ľuďom aj rôzne exponáty, ktoré vykopali archeológovia a otcovia františkáni ich umiestnili k nahliadnutiu za ohradu. Nakoľko mesto nebolo len prístavným bohatým mestom, ale aj remeselníckym. Medzi exponátmi môže pútnik vidieť napr. olovový lis či kamenné mlyny na mletie obilia, medzi ktorými je vidieť aj veľký okrúhly kamenný lis, ktorý váži možno aj cez sto kilogramov. Práve pri ňom upozorňujem na slová Pána Ježiša z dnešného evanjelia. V Ježišových časoch, keď niekoho chceli potrestať smrťou, tak mu na krk priviazali takéto ťažký mlynský kameň a hodili ho do vody. Tento človek nemal šance vyplávať, lebo mu to ťarcha kameňa nedovolila a stlačila ho

ku dnu. Preto Pán Ježiš povedal, že je ešte čosi hroznejšie ako takéto smrť, a to je spáchať ťažký hriech svojím hriešnym životom, pohoršovať iných, a tak stratiť večný život.

Všetci dobre vieme, že Pán Ježiš bol láskavý, milosrdný a dobrý, a predsa v dnešnom evanjeliu hovorí veľmi tvrdé slová, ako vylúpiť si oko, odťatť ruku alebo nohu. Znie to až neuveriteľne. Vidíme, že Pán Ježiš požadovanú radikálnosť vyjadruje obrazmi bežnými v reči jeho súčasníkov. Sú to obrazy, ktorým jeho poslucháči dobre rozumeli. Vedeli, že to nie sú príkazy na skutočné činy. Vedeli, že Pán Ježiš skutočne nežiada vylúpiť oko, či odťatť si ruku alebo nohu. Výrazy ako: „odťatť,“ či „vylúpnuť“ sú východné výrazy, ktoré znamenajú, že radikálne sa stavaj proti hriechu, ktorý by mohol zmrzačiť, ochromiť a oslepiť tvoj osobný vzťah k Bohu a viesť ťa do strašnej straty Boha. V tejto najdôležitejšej otázke života musí človek zaujať voči sebe priam bezohľadne prísny a radikálny postoj, čo Pán Ježiš vyjadril bezohľadne prísnymi obrazmi odťatia ruky či nohy a vylúpnutia si oka.

Každý z nás máme svoje slabé stránky, nedokonalosti a chyby – kto sme bez nich – a tieto nám môžu zastaviť Boží život v nás a stávajú sa príležitosťou na to aby sa ľudia okolo nás mohli pohoršovať nad naším hriešnym životom, čo nesmieme dopustiť.

Na druhej strane si však všimnime, čo som vyššie uviedol, že Pán Ježiš bol láskavý a dobrý, keď sa zastal človeka z dnešného evanjelia, keď mu dovolil v jeho mene vyháňať zlých duchov. Odvolal sa na svojho Otca: „Ktorý dáva vychádzať slnku nad zlých i dobrých a posielá dážď na spravodlivých i nespravodlivých“ (porov. Mt 5, 45). Toto platí aj pre nás, hoci sme hriešni, predsa sa nad nami chce zmilovať. A tu chcem poukázať na dve veľmi dôležité skutočnosti pre náš duchovný život.

Po prvé, konať si pravidelnú svätú spoveď. Po svätej omši ako druhý dar sme od Pána Ježiša dostali možnosť odpustenia hriechov. Vieme si vôbec uvedomiť, že tento dar nám bol daný až po smrti na kríži a zmŕtvychvstaní? Teda, Pán Ježiš musel najprv zomrieť, aby svojou smrťou na kríži zmieril svojho Otca s hriešnym ľudstvom. V Prvom liste svätý Peter píše: „Veď viete, že zo svojho márneho spôsobu života, zdedeného po otcoch, boli ste vykúpení nie porušiteľným striebrom alebo zlatom, ale drahou krvou Krista, bezúhonného a nepoškvrneného Baránka“ (1 Pt. 1, 18-19). Uvedomme si silu svätej spovede, ktorá nám na prvom mieste odpúšťa hriechy, ale nám pomáha poznávať aj svoje chyby, hriechy a nedokonalosti povahy, čo pomáha vzrastu nielen po duchovnej stránke, ale aj povahy. Vždy keď som mládež pripravoval najmä k sviatosti birmovania, tak som im zdôrazňoval, že ak si budú v ďalšom živote konať pravidelnú svätú spoveď, tak sa o ich kresťanský život nebojím. A ešte som aj žartovne poznamenal, že čo z peknej fasády, keď vnútro je zhnité.

Po druhé, odporúčam každý večer si spytovať svedomie. V seminári nás pán špirituál viedol aj k špeciálnemu spytovaniu svedomia, čo sme nazývali partikulárne spytovanie svedomia, pri ktorom sme sa zamýšľali nad chybou alebo pokleskom, v ktorom sme boli najslabší a hovoril nám zásadu starého latinského porekadla: „Kvapka nevyhľubuje jamu do skaly silou, ale častým padaním.“ Myslím, že v takomto svetle pochopíme radikálny postoj Pána Ježiša voči hriechu, keď budeme voči nemu bojovať preto, lebo keby sme nedokázali ovládať a premáhať neresti tak, aby to narušovalo naše spoločenstvo s Bohom a s blížnymi. Každý, najmä smrteľný hriech, je ťažkou urážkou Pána Boha a je hrozbou straty večnosti.

Pre povzbudenie uvediem príklad zo života svätého arského farára Jána Vianneya. Jeho matka často hovorievala tieto slová: „Neviem si predstaviť väčšiu bolesť, ako vidieť, že by niektoré moje dieťa urazilo Boha.“ Raz tieto slová vyslovila v prítomnosti svojho syna Jána a pridala k nim takýto dodatok: „Môj milý Janko, moja bolesť by bola ešte väčšia, keby si ty urazil Pána Boha.“ Pritom mala slzy v očiach. Ján si tieto slová zapamätal na celý život a keď bol farárom v Arse, tak ľudia obdivovali, ako pôsobivo vedel povzbudzovať matky svojej farnosti v tom, aby chránili svoje deti pred hriechom proti Bohu. Vždy mal na pamäti slová svojej matky, ktorá ho so slzami v očiach povzbudzovala za radikálny odpor proti hriechu.

Takto chcem aj ja pri tomto zamyslení povzbudiť vás, rodičia, k podobnej výchove vašich detí ako uvedená matka svätého Jána Vianneya. Budem tu tak trochu osobný. Nikdy v živote som nezahrešil meno Božie, pretože som to nikdy z úst mojich rodičov

nepočul.

Neodmietnime radikálnu výzvu Pána Ježiša v boji proti hriechu, lebo On nám chce dobre. On túži po tom, aby sme boli šťastní pred nebeským Otcom a tiež dávali dobrý príklad vo svojom prostredí, kde žijeme.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.